

Către

Consiliul Superior al Magistraturii

Subsemnații, judecători și procurori, conform tabelului anexat,
Formulăm prezenta

CERERE DE APĂRARE A INDEPENDENȚEI JUDECĂTORILOR ȘI PROCURORILOR DE LA INSTANȚE ȘI PARCHETE

Față de acțiunile recente ale Inspecției Judiciare constând în emiterea unor comunicate de presă vizând sesizări din oficiu cu privire la posibile abateri disciplinare din dosare în curs de instrumentare, considerând inadecvata și revoltătoare alegerea momentului emiterii acestor comunicate prin raportare la soluții judiciare care ar putea fi dispuse sau care tocmai au fost dispuse.

Solicităm admiterea cererii și apărarea independenței judecătorilor și procurorilor *de la instanțe și parchete* față de acest gen de fapte, pentru următoarele:

MOTIVE:

La data de 29.10.2015, Inspecția Judiciară a emis un comunicat de presă prin care a arătat următoarele:

„Având în vedere relatările recente din mass media, Inspecția Judiciară s-a sesizat din oficiu, la data de 29 octombrie 2015, cu privire la posibile încălcări ale dispozițiilor procedurale referitoare la competența de efectuare sau supraveghere a urmăririi penale, în dosarul vizând decesul subinspectorului de poliție GIGINĂ BOGDAN-COSMIN, instrumentat de Parchetul de pe lângă Tribunalul București.”

La data de 12.11.2015, Inspecția Judiciară a emis un comunicat de presă prin care a arătat următoarele:

“Având în vedere relatările recente din mass media, Inspecția Judiciară s-a sesizat din oficiu, la data de 12 noiembrie 2015, cu privire la posibile abateri disciplinare în legătură cu modul în care

Curtea de Apel București a instrumentat și soluționat, în data de 11.11.2015, cauza având ca obiect măsuri preventive.”

Aceste comunicate reflectă o manieră de lucru incompatibilă cu principiul independenței judecătorului de orice presiuni sau influențe, atât din afara cât și din interiorul sistemului, și reprezintă un veritabil atentat la independența acestuia, creând opiniei publice impresia că soluțiile sunt sau ar putea fi influențate de factori de decizie din sistem, care presează judecătorul să adopte o anumită conduită dorită de aceștia în dosarele pe care le soluționează.

Pe de-o parte, nu se poate și nu vom pune la îndoială dreptul Inspecției Judiciare, ca entitate independentă – titulară a acțiunii disciplinare, de a se sesiza din oficiu în legătură cu abaterile disciplinare săvârșite de judecători și procurori, dreptul fiind anume recunoscut de lege, în cuprinsul art. 45 alin. 2 din Legea 304/2004.

Pe de altă parte, independența judecătorilor reprezintă un principiu fundamental al statului de drept, conform art. 124 alin. 3 din Legea Fundamentală, fiind principala garanție a dreptului la un proces echitabil de care trebuie să se bucure orice persoană. Tot astfel, independența procurorilor este anume recunoscută de lege, potrivit art. 3 alin. 1 din Legea 303/2004. Dispozițiile legale menționate consacră dreptul și totodată obligația judecătorului de a lua decizii exclusiv în baza legii prin raportare la situația de fapt stabilită în cauză, în afara oricăror influențe din exterior, incluzând aici și influențele din sistem.

Prin urmare, nicio persoană, autoritate, entitate, organism nu are dreptul de a acționa de o așa manieră încât să creeze aparența neechivocă a direcționării actului judiciar spre o anume, soluție - alta decât cea care ar trebui stabilită de către magistrat, în temeiul legii, pe baza probelor cauzei și potrivit conștiinței sale. Astfel de acte sau fapte pot fi percepute, pe buna dreptate, de către un observator rezonabil, ca reprezentând mijloace de presiune asupra magistratului. Se induce în spațiul public și justițiabililor ideea că soluția într-un dosar poate fi determinată nu doar de probatoriul administrat și dispozițiile legale aplicabile, interpretate de judecător potrivit propriei conștiințe, ci și de teama de represalii sau, dimpotrivă, bravura împotriva acestora. Nu este de ignorat nici faptul că atitudinea Inspecției Judiciare poate fi apreciată, din nou, pe bună dreptate, ca fiind părtinitoare față de interesele uneia dintre părți, respectiv partea nemulțumită de măsura luată de judecător, din cauza grabei cu care s-a autosesizat și lipsei oricărui motiv rezonabil constând într-o posibilă abatere disciplinară indicat în comunicat care să justifice acțiunea atât de promptă.

În exercitarea atribuțiilor recunoscute de lege Inspecției Judiciare, această instituție nu poate interfera cu dreptul exclusiv al magistratului de a conduce procedura care se află în fața sa și cu privire la care trebuie să hotărască în mod independent, liber de orice presiuni.

Emiterea unor comunicate de presă în legătură cu sesizări din oficiu cu privire la pretinse abateri, neidentificate nici măcar la modul aparent, în cursul instrumentării unor dosare judiciare de rezonanță publică este o **practică incorectă, ce sfidează principiile fundamentale ale statului de drept precum dreptul la un proces echitabil și independența judecătorului în a da soluții în cauzele pe care le judecă. Considerăm că acest mod de acțiune reprezintă o presiune inacceptabilă nu numai în privința magistraților vizați în concret de sesizare sau a celor care soluționează sau vor soluționa eventuale căi de atac privind soluția respectivă, ci și în ceea ce privește întreg corpul judiciar.**

Reamintim că, potrivit pct. 17 din Principiile adoptate de ONU în anul 1985, ca garanție a respectării independenței judecătorului, *„faza inițială a cazului trebuie să rămână confidențială, cu excepția situației în care judecătorul solicită altfel.”*

Este firesc să fie așa, întrucât o expunere publică a unui pretins caz disciplinar în momentul său de debut, în plin curs al soluționării unei cauze sau imediat după adoptarea unei soluții, poate contribui în mod rezonabil la concluzia că magistratul nu este independent, că acesta trebuie să adopte o anumită soluție sau, dimpotrivă, trebuie să se pronunțe într-un anume fel în legătură cu un incident procedural, ceea ce este inacceptabil într-un stat de drept.

Spre exemplu, în primul caz semnalat, inspecția judiciară s-a sesizat din oficiu cu privire la posibila încălcare a normelor procedurale vizând competența organelor judiciare în timpul instrumentării aceluși dosar deși, potrivit legii, exclusiv magistratul – procuror sau judecător – este în măsură să statueze asupra propriei competențe, legea oferind remedii adecvate – plângerea la procurorul ierarhic superior, respectiv conflictul de competență. Inspecția judiciară nu are dreptul ca, sub pretextul sesizării din oficiu, să direcționeze implicit ori să pună presiune pe magistrat afectând libertatea sa de a aprecia potrivit legii și propriei conștiințe asupra excepției de necompetență.

În cel de-al doilea caz semnalat, inspecția judiciară a transmis publicului larg că se sesizează din oficiu **a doua zi** după pronunțarea unei soluții recunoscute de Codul de procedură penală, fără ca măcar încheierea judecătorului de drepturi și libertăți să fi fost redactată, iar obiectul sesizării sale

este extrem de vag, aspect care deschide calea speculațiilor de orice tip, inclusiv acelea că Inspekția însăși nu este mulțumită de soluția pe care judecătorul a adoptat-o.

Aceste acțiuni pun, în fapt, magistrații într-o poziție de subordonare față de inspekția judiciară însăși, ca efect al presiunii pe care o resimt în urma expunerii publice incorecte a colegilor lor, afectându-se în mod cert independența – ca garanție a însăși statului de drept.

Dincolo de aceste fapte, compartimentul de relații publice transmite un mesaj insistent total nepotrivit, făcând referire numai la dreptul Inspekției – de netăgăduit – de a se autosesiza, părănd că nu înțelege motivul pentru care sistemul este revoltat, respectiv momentul autosesizării și, ceea ce este mai îngrijorător, publicitatea unei asemenea autosesizări, încălcând efectiv principiul nr. 17 al ONU mai sus citat.

Aceste fapte nu sunt numai de natură a îngrijora, **ele au îngrijorat și revoltat efectiv corpul judiciar**, începând de la judecătorii de judecătorie și terminând cu vârful ierarhiei instanțelor, însăși Înalta Curte de Casație și Justiție prin Secția Penală condamnând public acest gen de fapte.

Prin comunicate destinate mass-media și publicului larg privind autosesizări, în stadiul incipient al unei eventuale proceduri disciplinare, se exercită în mod direct o presiune incompatibilă cu independența puterii judecătorești, tradusă și în temerea, resimțită la toate nivelurile instanțelor și parchetelor, că adoptarea unei soluții sau a alteia poate trage repercusiuni disciplinare și se lasă cale liberă speculațiilor privind modul în care judecătorul ajunge să pronunțe o soluție sau alta, eventuala părtinire manifestată de instituțiile statului față de partea nemulțumită de soluția adoptată.

Considerăm că **este obligația primordială a Consiliului Superior al Magistraturii** să identifice, să sancționeze și să limiteze în conformitate cu atribuțiile sale statuate prin lege orice acțiuni ale persoanelor sau instituțiilor care au drept finalitate subminarea independenței judecătorului și procurorului și a sistemului judiciar în ansamblul său, apreciind că **este cu atât mai grav derapajul cu cât vine din partea unei instituții din interiorul sistemului, în perfectă cunoștință de cauză cu privire la limitele atribuțiilor sale, competența sa și rolul principiului independenței judecătorului într-un stat de drept.**

Conchizând, solicităm Consiliului Superior al Magistraturii să dea dovadă de fermitate și verticalitate în apărarea independenței sistemului judiciar față de orice conduită de natură să afecteze dramatic garanțiile fundamentale ale dreptului la un proces echitabil de care beneficiază orice persoană, prin admiterea prezentei cereri de apărare a independenței sistemului judiciar față de acțiunile Inspekției Judiciare.